

Een wandeling met Jan Nijssen,

partner Montae, lid RvC van SNS Reaal

We spreken af bij hotel Duinoord in Wassenaar op een nazomerse ochtend. Dreigende wolken hangen boven ons, als metaforen voor de pensioen- en euro-actualiteit waarover ons gesprek onder meer gaat.

Tijdens onze wandeling door de Wassenaarse duinen hebben we het ook over micropensioenen, duurzaamheid en de diversiteit aan rollen die Nijssen invult sinds hij ING Groep verliet. Wat heeft hij met wandelen en met deze omgeving? "Dit is bekend terrein, ik ben geboren in Leiden. Later studeerde mijn vriendin, nu mijn vrouw, medicijnen in Leiden en ik econometrie in Rotterdam. We gingen eigenlijk altijd hier naar het strand. Ik heb die 'bult' hiernaartoe veel gefietst en veel gewandeld dus. Ik heb voor ING erg veel gereisd en nam altijd mijn loopschoenen mee. Ik kon best goed tegen dat reizen, maar zorgde er wel voor dat ik 's ochtends buiten ging hardlopen." Hij vertrok in 2005 bij ING. Waarom toen? "Tja, het is nooit een goed moment, maar het was een periode waarin ik niet eens de man was die op zondag het vlees sneed. Ik was heel erg veel op reis, veel aan het werk en investeerde te weinig in mijn gezin. Daar kreeg ik last van. Mijn toenmalige baas, Alexander Rinnooy Kan, vond het jammer, maar begreep mijn voor velen verrassende besluit. En ik was nog op tijd om de

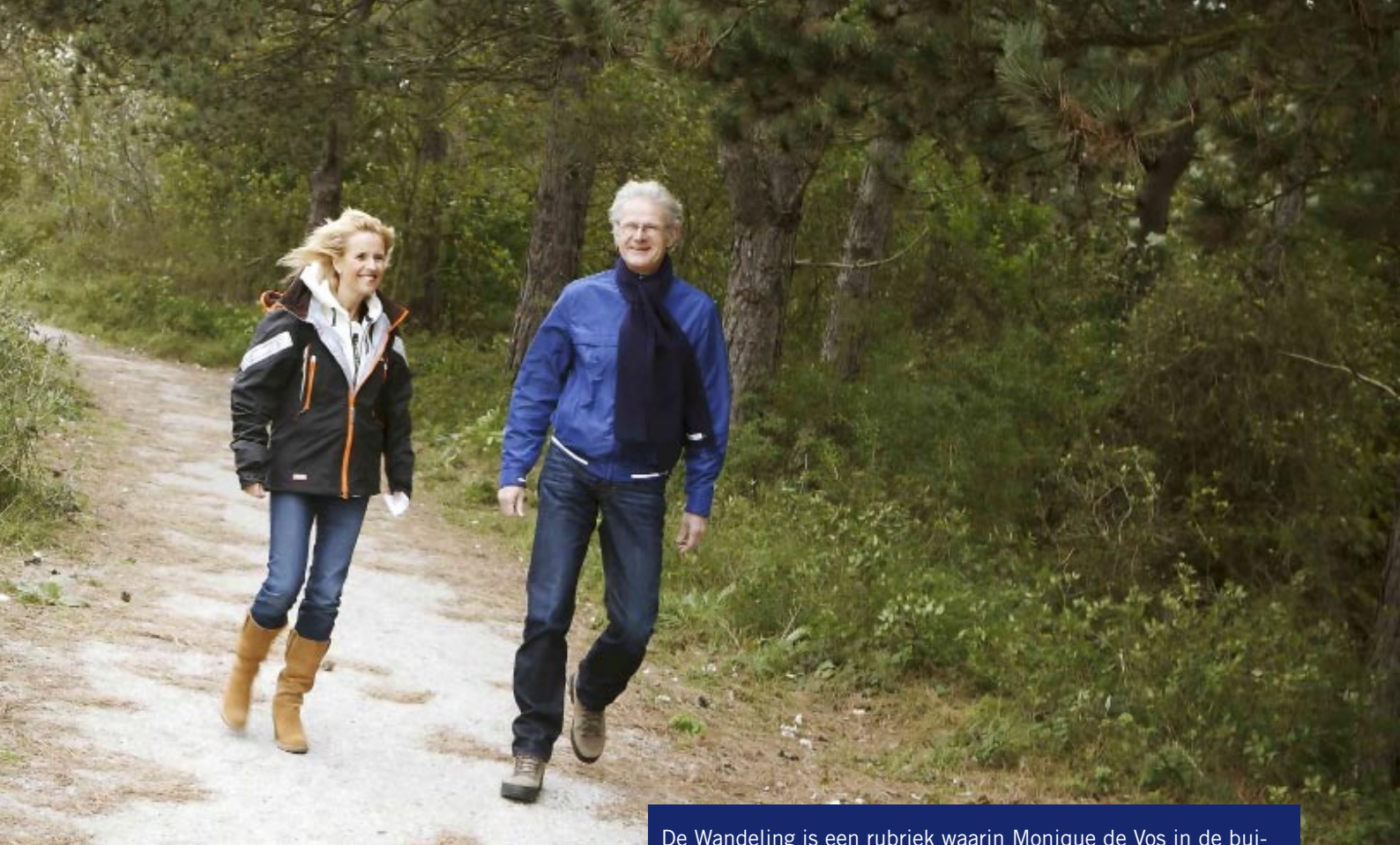
band met mijn kinderen te verstevigen." Een betere balans tussen werk en privé dus? "Zeker. Ik heb meer grip op mijn tijdsbesteding. En heb dus ook die gemiste tijd met mijn kinderen min of meer ingehaald: met mijn zoon heb ik een trektocht door Peru gemaakt, met mijn dochter, die iets minder van de ontberingen is, maak ik wel studenttrips." Er is een wereld voor hem opengegaan? "In zekere zin wel. Ik zat op enig moment met mijn zoon te lunchen in het Stadscafé in Delft. Het was dinsdag en de tent zat vol. Toen ik min of meer verbijsterd vroeg: 'Wat dóén al die mensen hier op een doordeweekse dag?', zei mijn zoon rustig: 'Welkom in de gewone wereld, pap.'"

Tanker

Ruim 27 jaar werkte hij binnen het ING-concern – 19 jaar bij NN en ruim 8 jaar bij ING – in Nederland en in het buitenland. Hij was onder meer directeur Collectief Pensioen bij NN ('misschien wel mijn mooiste periode!'), CEO van ING Pensioenen en Verzekeringen Centraal Europa, was Global Head Pensions ING Group en lid van het Nederlandse en Europese bestuur van ING. Mist hij de organisatie of de functies? Terwijl hij soepel een duin op klimt: "Ik heb een geweldige tijd gehad bij NN en ING, het was mijn wereld, en ik ging er helemaal in op. Het aardige is dat als je dan weggaat en bij wijze van spreken in je achteruitkijkspiegel kijkt, zo'n organisatie wel snel kleiner wordt. We bestuurden een 'tanker' die je na heel lange tijd twee centimeter wist te verplaatsen. En dan nog was het niet altijd helder wat jouw eigen bijdrage aan die verplaatsing was. Nu in al mijn diverse bezigheden voel ik mij bestuurder van een sleepboot. Klein, van invloed en elke beweging heb je zelf in de hand. En ook dat is dus heel leuk." Naast zijn activiteiten als partner van adviesbureau Montae, is Jan actief in diverse maatschappelijke projecten, waarover hij met verve vertelt. Zo is hij op initiatief van Richard Weurding (VvV) – samen met VB (onderdeel Pensioenfederatie) en Ministerie Buitenlandse Zaken – betrokken bij de ontwikkeling van oudedagsvoorzieningen/micropensioenen in zogenoemde 'emerging countries'. In India is zojuist een pilot gestart die beoogt in vijf jaar 25.000 leden van de DHAN Foundation (Tamil Nadu) aan een (micro) pensioenvoorziening te helpen. "Fantastisch na-

JAN NIJSSEN

Jan Nijssen (1953) studeerde bedrijfseconometrie in Rotterdam. Hij werkte bij Nationale-Nederlanden en trad vervolgens toe tot het bestuur van ING Nederland en Europa. In 2006 werd hij partner bij Montae. In 2009 maakte hij deel uit van de commissie Frijns. Hij is onder meer lid van de RvC van SNS Reaal en van de Commissie Intern Toezicht Shell Pensioenfonds. Nijssen is getrouwd en heeft twee uitwonende kinderen (28 en 25 jaar). Hij woont in Den Haag.



tuurlijk om daarin je zakelijke ervaring en inhoudelijke kennis te kunnen combineren met je gevoel om iets terug te doen voor de maatschappij.”

Innovatie

Jan is ook voorzitter van de Raad van Toezicht van ENVIU Innovators in sustainability. “Een fascinerende club, ik was meteen geraakt na een gesprek met de oprichter Stef van Dongen. Jong, vrij denkend en ondernemend. Inmiddels heeft ENVIU een aantal mooie maatschappelijke projecten waar men bovendien ook geld aan mag verdienen: een ‘tuktuk’-project in India leidde tot een volwaardig bedrijf in Bangalore (Three Wheels United) dat het leven van vele riksrijders verbetert.” Hij heeft affiniteit met innovatie en met ondernemerschap. Hoe ziet hij de innovatie van het pensioenstelsel in Nederland voor zich? Zonder aarzelen: “Ons stelsel is niet houdbaar, het gaat sneller dan we nu denken convergeren naar onze internationale Europese context. We kunnen niet blijven roepen dat ons stelsel het best is. Dat laat onverlet dat ook ik heel trots ben op ons stelsel. Ik ben groot voorstander van het verplichten om te sparen voor je pensioen. Maar er zijn ingrijpendere wijzigingen en innovaties nodig en ook sneller dan nu voorzien. Het is zaak verder vooruit te denken en deelnemers sterker te betrekken bij het pensioendossier.” Was hij ‘voorbested’ voor een loopbaan in de pensioensector? “Nee, zeker niet. Tijdens mijn heao-opleiding kwam ik in een stage bij het Centraal Plan Bureau terecht. Als jong broekie tussen allemaal econometristen. Ik kende het woord ‘econometrist’ niet eens. Doordat ik niet onverdienstelijk basketbalde en in het team van de econometristen mocht

De Wandeling is een rubriek waarin Monique de Vos in de buitenlucht een verfrissende ontmoeting heeft met smaakmakers uit de financiële dienstverlening, om zo meer te weten te komen over ‘de vent achter de tent’. Monique de Vos is directeur van Chasse Executive Search in Den Haag.

meedoen, werd ik min of meer geadopteerd. De studiekeuze na de heao was daarom niet verrassend: econometrie. Bij NN deed ik vakantiewerk, totdat ik werd benaderd om er in dienst te treden. Ik was de tweede econometrist die ze aannamen.”

Leren

Door de veelheid aan ervaringen als bestuurder, toezichthouder en adviseur blijft hij leren. Inmiddels zal hij zichzelf aardig kennen. Waar zit zijn valkuil? “Ik had altijd zeer de neiging om ‘er bovenop te zitten’. Iemand een opdracht geven die om 17.00 uur klaar moest zijn, dan om 14.00 uur bellen of het lukte en om 15.00 uur weer met wat suggesties hoe het bijvoorbeeld zou kunnen. Dat is natuurlijk niet altijd prettig, ook niet voor naaste collega’s. De positieve kant ervan was overigens wel dat veel mensen graag in mijn teams wilden werken: er gebeurde iets, ik deed moeite om mensen te verbinden, we gingen er voor. Zo is je kracht ook vaak je valkuil.” Geen spijt van zijn keuzes? “Nee, ik ben eigenlijk in alle opzichten een zondagskind. Ik heb altijd hard gewerkt, veel kansen gekregen, en ben ook tijdig een andere weg ingeslagen die een betere balans heeft gebracht. Met veel voordelen: ik loop nu heel ontspannen op een dinsdagochtend in de duinen te wandelen. Daar had ik in mijn internationale functies bij ING geen tijd voor kunnen maken.” ■